

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoPr/8/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213346
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1312213346.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobcu: C.. B.. A. G., U. X.XX.XXXX, F. R.: R., L. X, štátny občan Slovenskej republiky, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, so sídlom: Bratislava, Kutuzovova č. 8, o náhradu škody vo výške 182. 280,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 117. 720,- eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č. k. 10Cpr/6/2012 - 210 zo dňa 7.2.2017, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III, č. k. 10Copr/6/2012 - 210 zo dňa 7.2.2017 **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj súd prvej inštancie), rozsudkom č. k. 10Cpr 6/2012 - 210 zo dňa 7.2.2017 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa po procesnom pripustení jej zmeny voči žalovanému domáhal náhrady škody vo výške 182. 280,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 117. 720,- eur. Žalovanému súd prvej inštancie náhradu trov konania nepriznal.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že žalobcovi, ktorý bol profesionálnym vojakom bolo personálnym rozkazom ministra obrany č. V-40 z 31.7.2006 ukončené dočasné vyčlenenie na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva podľa § 60 ods. 2 písm. a) zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj zákon č. 346/2005 Z.z.) a podľa § 57 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z.z. bol od 1.8.2006 premiestnený do podriadenosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky. Žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu zo dňa 17.8.2006 rozklad (§ 61 ods. 1 Správneho poriadku), ktorý minister obrany rozhodnutím č. VSI00-955-8/2006 z 4.9.2006 zamietol a personálny rozkaz č. V-40 potvrdil. Následne bol žalobca personálnym rozkazom riaditeľa Personálneho úradu č. 6204 z 1.8.2006 podľa § 62 ods. 1 písm. d) zákona č. 346/2005 Z. z. zaradený do zálohy pre prechodne nezaradených vojakov. Dňa 3.10.2006 vydal riaditeľ Personálneho úradu pod č. 8045 personálny rozkaz, ktorým bol žalobca podľa § 54 ods. 1 písm. b) zákona č. 346/2005 Z. z. ustanovený do funkcie vedúci starší dôstojník Odboru prípravy na zastúpenie vo veliteľstvách NATO Personálneho úradu Štábu personálneho manažmentu Generálneho štábu OS SR. Ďalším personálnym rozkazom riaditeľa Personálneho úradu č. 9431 z 7.12.2006 bol žalobca podľa § 58 ods. 1 písm. a) zákona č. 346/2005 Z. z. odvolaný z dovtedajšej funkcie a od 1.1.2007 bol podľa § 55 ods. 1 písm. a) s použitím § 54 ods. 1 písm. b) zákona č. 346/2005 Z. z. ustanovený do funkcie vedúci starší dôstojník riaditeľstva Personálneho úradu Štábu personálneho manažmentu Generálneho štábu OS SR. Na vlastnú žiadosť bol žalobca podľa § 70 ods. 2 písm. a) zákona 346/2005 Z. z. personálnym rozkazom riaditeľa Personálneho úradu

č. 4027 z 26.7.2007 prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka a to odo dňa doručenia rozhodnutia, tzn. od 28.8.2007.

3. Žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sa žalobca domáhal na Krajskom súde v Bratislave, zrušenia rozhodnutia ministra obrany č. VSI00-955-8/2006 z 4.9.2009 a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S 404/2006-59 z 26.8.2008, predmetnú žalobu žalobcu zamietol. Tento rozsudok na základe odvolania žalobcu zmenil Najvyšší súd Slovenskej republiky (NS SR) rozsudkom sp.zn. 1 Sžo/254/2008 z 20.10.2009 tak, že rozhodnutie ministra obrany č. VSI00-955-8/2006 a personálny rozkaz č. V-40 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Následne na základe tohto rozsudku NS SR žalobca podal dňa 18.1.2010 návrh na obnovu konania a to výlučne proti rozhodnutiu riaditeľa personálneho úradu č. 4027 z 26.7.2007 (o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka), ktorú riaditeľ personálneho úradu rozhodnutím č. PÚ-10-2/2010-2 z 8.2.2010 z dôvodu nenaplnenia hmotnoprávnych podmienok nepovolil. Žalobca sa proti predmetnému rozhodnutiu odvolal. Odvolací orgán (náčelník Generálneho štábu OS SR) rozhodnutím č. ŠbPO- 76-2112010 zo dňa 16.4.2010 odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie riaditeľa personálneho úradu potvrdil z dôvodu, že nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia žalobcu. Žalobca nenapadol toto rozhodnutie na správnom súde žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o nepovolení obnovy konania.

4. Listom č. KaM0-10-43/2010 z 8.2.2010 minister obrany SR žalobcovi oznámil, že vo veci jeho dočasného vyčlenenia nie je možné ďalej konať, pretože personálnym rozkazom č. 4027 z 26.7.2007 bol žalobca na vlastnú žiadosť v súlade s § 70 ods. 2 písm. a) zákona č. 346/2005 Z. z. prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka Ozbrojených síl SR a jeho služobný pomer skončil dňa 28.8.2007, tzn. že od 29.8.2007 sa na žalobcu nevzťahujú ustanovenia zákona č. 346/2005 Z. z.. V ten istý deň (8.2.2010) požiadal žalobca podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 358. 299,80 eur a to z titulu nesprávneho úradného postupu v súvislosti s vydaním rozhodnutia ministra obrany č. VS 100-955-8/2006 z 4.9.2006 v spojení s personálnym rozkazom č. V-40 z 31.7.2006. Žalovaný reagoval na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody listom č. ÚPS- OPZ-399/10-3/II zo dňa 27.4.2010 a ako oprávnený uznal nárok žalobcu na doplatenie rozdielu medzi služobným platom priznaným pred skončením jeho dočasného vyčlenenia a služobným platom priznaným po skončení jeho dočasného vyčlenenia, ako aj nárok na prepočítanie jeho výsluhového dôchodku, z dôvodu doplatenia služobného platu. Žalobcovi doplatil služobný príjem v celkovej výške 5 470,42 eur netto (po odpočítaní dane z príjmu a odvodov na verejné zdravotné poistenie a sociálne poistenie), za obdobie od skončenia dočasného vyčlenenia žalobcu (31.7.2006) do skončenia služobného pomeru žalobcu na jeho žiadosť (28.8.2007) tak, ako by žalobcovi patril, ak by ku skončeniu jeho dočasného vyčlenenia nedošlo. Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia Bratislava zároveň žalobcovi prepočítal odchodné a výsluhový dôchodok a vzniknutý rozdiel žalobcovi doplatil.

5. Žalobca v súdnej veci žiadal, aby mu žalovaný v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj zákon č. 514/2003 Z. z.) z dôvodu nezákonného rozhodnutia ministra obrany SR zo dňa 4.9.2006, č. VS100-955-8/2006 v spojení s rozhodnutím ministra obrany SR č. V-40 zo dňa 31.7.2009, ako aj nezákonnosti nasledujúcich personálnych rozkazov riaditeľa personálneho úradu a z dôvodu nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho vo vydaní personálnych rozhodnutí a nepovolení obnovy konania voči personálnemu rozkazu riaditeľa personálneho odboru č. 4027 z 26.7.2007 nahradil škodu vo výške 182. 280,- eur spočívajúcu v strate na zárobku za obdobie od 1.9.2007 do 31.10.2015 (po 1. 860,- eur za mesiac) a nemajetkovú ujmu vo výške 117. 720,- eur.

6. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písm. a/, § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1 písm. a/, § 4 ods. 1 písm. c/, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z. z., § 1 ods. 1,2,3, § 4 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z., ustanovenia § 12 ods. 1,2 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy a uviedol, že zákon č. 514/2003 Z. z. rieši objektívnu zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, bez ohľadu na zavinenie a bez možnosti liberácie, za súčasného splnenia podmienok ustanovených daným zákonom, ktorými sú existencia škody, nezákonné rozhodnutie, nezákonné zatknutie, zadržanie alebo iné pozbavenie osobnej slobody, rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe,

alebo nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci a príčinná súvislosť. Subjektom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je štát, pričom zo zákona vyplýva, že škoda je spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Súd prvej inštancie uviedol, že verejnou mocou sa rozumie moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované a subjekt, o právach a povinnostiach ktorého rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom, obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu, voči ktorému rozhodnutie smeruje, pričom štát verejnú moc vykonáva predovšetkým prostredníctvom orgánov zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci. Žalovaný vo všeobecnosti predstavuje orgán výkonnej moci, ktorý vykonáva verejnú moc podľa zákona vo vzťahu k subjektom, ktoré nie sú v rovnoprávnom postavení. O výkon verejnej moci nepôjde ale v prípadoch, kde štát vystupuje v súkromnoprávných vzťahoch, napríklad aj ako zamestnávateľ, akým je aj daný prípad. Uvedené priamo vyplýva z ustanovení § 1 a § 4 ods. 1 veta prvá zákona č. 346/2005 Z. z., ktorý upravuje právne vzťahy pri vykonávaní štátnej služby profesionálnych vojakov vo vzťahu k Slovenskej republike, so subsidiárnou pôsobnosťou Zákonníka práce, a na účely ktorého je Ministerstvo obrany SR hlavným služobným úradom pre štátnu službu profesionálnych vojakov. Právny vzťah medzi stranami sporu má charakter štátnozamestnaneckého pomeru a za škodu spôsobenú v týchto vzťahoch štát zodpovedá podľa všeobecných predpisov (pracovnoprávna zodpovednosť podľa § 190 až 194 Zákonníka práce) a orgán verejnej moci (Ministerstvo obrany SR) vystupuje ako zamestnávateľ. Predmetné personálne opatrenia ministra obrany SR (PR č. VS 100-955-8/2006 z 04.09.2006 a č. V-4 z 31.07.2007), vydané podľa zákona č. 346/2005 Z.z., posudzované v rámci správneho súdnictva, v rámci ktorého boli zrušené, sú personálnymi opatreniami, ktorými služobný úrad (MO SR) realizuje svoje postupy výlučne počas trvania služobného pomeru profesionálneho vojaka. Služobný úrad (MO SR) konal voči žalobcovi v pozícii zamestnávateľa a nie ako orgán verejnej moci. Táto skutočnosť vylučuje uplatnenie zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd prvej inštancie uviedol, že v opačnom prípade by dochádzalo k neodôvodnenému zvýhodneniu tých skupín zamestnancov, ktorí vykonávajú svoje povolanie podľa osobitných predpisov vo vzťahu k orgánom verejnej moci, oproti skupinám ostaných zamestnancov, pri ktorých sa na rozhodnutia ich zamestnávateľov, ktorí nie sú orgánmi verejnej moci, zákon č. 514/2003 Z. z. nevzťahuje. Výkon štátnej služby profesionálneho vojaka k štátu (SR) je vzťahom pracovnoprávnym a nie verejnoprávnym. Na podporu uvedeného súd prvej inštancie poukázal aj na kritériá charakterizujúce služobný pomer profesionálneho vojaka v zmysle článku 11 a 13 odporúčania Medzinárodnej organizácie práce č. 196 z roku 2006 o pracovnom pomere, ktorými sú: osobný výkon služby, služba vykonávaná podľa pokynov vedúceho služobného úradu alebo veliteľa, štátna služba je vykonávaná profesionálnym vojakom vo vzťahu k štátu (SR) ako zamestnávateľovi, štátna služba sa realizuje za služobný plat, štátna služba sa realizuje v služobnom čase, štátna služba sa realizuje na náklady zamestnávateľa, štát ako zamestnávateľ zabezpečuje profesionálnemu vojakovi materiálne podmienky na výkon služby, štátna služba sa realizuje prostriedkami štátu ako zamestnávateľa, profesionálny vojak nemá povinnosť vykonávať prácu so svojimi osobnými prostriedkami, výkon štátnej služby sa realizuje na zodpovednosť štátu, ako zamestnávateľa, pričom ide o objektívnu zodpovednosť SR ako zamestnávateľa vo vzťahu k profesionálnemu vojakovi, výkon štátnej služby pozostáva prevažne z opakovania určitých činností, ktoré vyplývajú z funkcie daného profesionálneho vojaka. Uvedené znaky charakterizujú závislú prácu (činnosť). Pokiaľ by sa mal žalovaný nárok na náhradu škody (majetkovej a nemajetkovej) posudzovať podľa zák. 514/2003 Z. z., muselo by dôjsť k tejto škode pri výkone verejnej moci žalovaným. Žalovaný však verejnú moc môže vykonávať len na základe zákona, v rámci svojej pôsobnosti (napr. podľa zák. č. 575/2001 Z. z., zák. č. 726/2004 Z. z. alebo pri výkone sociálneho zabezpečenia podľa zák. č. 328/2002 Z. z.). Na základe uvedeného potom súd prvej inštancie dospel k záveru, že v súdnej veci nejde o zodpovednostný vzťah verejnoprávnej povahy, na ktorý by bolo možné použiť ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. a neboli preukázané ani žiadne iné dôvody, respektíve predpoklady zodpovednosti žalovaného ako zamestnávateľa voči žalobcovi ako zamestnancovi, v zmysle ustanovení Zákonníka práce o všeobecnej zodpovednosti zamestnávateľa, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP). Úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania, pretože ich nežiadal.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. Súdu prvej inštancie vytyka, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca uviedol, že aj keď mu zákon č. 346/2006 Z.z. určil práva a povinnosti podľa Správneho poriadku, tieto neboli zo strany príslušného správneho orgánu voči nemu dodržané a aplikované. Takýmto konaním boli potom závažným spôsobom porušené jeho zákonné práva na spravodlivé a nestranné prejednanie predmetnej veci zo strany príslušného

správneho orgánu. Preto si uplatnil voči tomuto správne mu orgánu predmetnú žalobu v zmysle osobitného právneho predpisu, ktorým je zákon č. 514/2003 Z. z.. Žalobca namieta, že prvoinštančný súd nevezal pri svojom rozhodovaní do úvahy ustanovenie § 81 zákona č. 346/2005 Z. z., ktoré počas platnosti tohto zákona ustanovovalo to, že na konanie vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Na rozhodnutia o skončení služobného pomeru profesionálneho vojaka sa tento všeobecný predpis o správnom konaní aplikoval bezvýhradne a v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie bez odôvodnenia uviedol, že na právne vzťahy profesionálnych vojakov sa vzťahoval osobitný zákon a to zákon č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a subsidiárne len Zákonník práce. Podľa prechodných ustanovení zákona a to ustanovenia § 191 zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky sa na právne vzťahy profesionálnych vojakov pri výkone štátnej služby primárne použijú ustanovenia § 1 ods. 4, § 15 až 18, § 20, § 32 až 35, § 37 a 38, § 39 ods. 1, § 40 ods. 1, 2, 5 až 7, § 49 ods. 4, § 75 ods. 3, § 79 ods. 2, § 85 ods. 2, 3 a 5, § 86 ods. 2 a 3, § 90 ods. 1, 7 až 9 a 11, § 91 ods. 1, 3 až 6, § 92 a 93, § 94 ods. 1, § 99, § 104, § 106 ods. 2, § 117, § 118, § 122 ods. 4, § 129 až 131, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1, 4 a 5 písm. a), b), i), j) a 1), § 138, § 141 ods. 1, ods. 2 písm. a) až h), ods. 3 a 5, § 144 ods. 1 a 2, § 146 ods. 1, 2 a 4, § 147, 148, 150, 160, 161, § 166 až 170, § 178 až 180, § 181 ods. 1 a 2, § 182 až 189, § 192 až 194, § 195 ods. 2 a 6, § 196, 197, § 198 ods. 1 písm. d), § 217 až 219, § 220 ods. 1 a 2, § 221 a 222 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov. Subsidiárne uplatnenie uvedených ustanovení Zákonníka práce sa podľa žalobcu vzťahuje len na profesionálnych vojakov pri výkone štátnej služby a nie pri skončení ich služobného pomeru profesionálneho vojaka, alebo bezprostredne po ich skončení služobného pomeru profesionálneho vojaka. Žalobca je toho názoru, že v danej veci nejde o súkromnoprávny vzťah medzi zamestnancom a zamestnávateľom, ale že ide a aj išlo o vzťah správneho orgánu a účastníka tohto správneho konania a odvoláva sa na uznesenie NS SR, sp.zn. 2 Cdo 91/2009, podľa ktorého sa pod verejnou mocou rozumie moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované a subjekt, o právach a povinnostiach ktorého rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom, obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu, voči ktorému rozhodnutie smeruje, pričom štát verejnú moc vykonáva predovšetkým prostredníctvom orgánov zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci. Žalovaný vo všeobecnosti predstavuje orgán výkonnej moci, ktorý vykonáva verejnú moc podľa zákona vo vzťahu k subjektu, ktoré nie sú v rovnoprávnom postavení. Žalobca tvrdí, že predmetná charakteristika, ako aj rozhodovacia činnosť dotknutých správnych orgánov realizovaných v prípade žalobcu, ako aj následný súdny prieskum týchto nezákonných rozhodnutí podľa osobitnej časti Občianskeho súdneho poriadku potvrdzuje to, že v danom prípade súd prvej inštancie nemohol odmietnuť podanú žalobu s odôvodnením, že na tento prípad nevezá zákon č. 514/2003 Z.z. z dôvodu, že ide len o pracovnoprávny spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom, na ktorého sa uplatňoval a aj stále uplatňuje Zákonník práce. Žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. K argumentácii žalobcu žalovaný poukázal na ustanovenie § 81 zákona č. 346/2005 Z. z., ktorý rieši procesný postup konania vo veciach služobného pomeru profesionálnych vojakov prevzatím „spôsobu a formy“ rozhodovania tak, ako je to upravené v správnom konaní, čo ale automaticky neznamená, že sa tým mení charakter a obsah vzťahu služobného pomeru profesionálneho vojaka v Ozbrojených silách SR. Podľa názoru žalovaného je potrebné ustanovenie § 81 zákona č. 346/2005 Z. z. vykladať striktno podľa významu, pričom uvedené ustanovenie nijakým spôsobom necharakterizuje služobný pomer profesionálneho vojaka, teda neupravuje „obsah“ služobného pomeru profesionálneho vojaka, upravuje iba „formu“ rozhodovania vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka. Služobný pomer profesionálneho vojaka je charakterizovaný v § 1, § 2 a § 4 zákona č. 346/2005 Z. z. a právny vzťah medzi stranami sporu má charakter „štátnozamestnaneckého“ pomeru, pričom žalovaný ako orgán verejnej moci tu vystupuje ako zamestnávateľ. Služobný pomer je právny vzťah profesionálneho vojaka, ako príslušníka Ozbrojených síl Slovenskej republiky k Slovenskej republike, v ktorom profesionálny vojak na základe dobrovoľne prevzatého záväzku vykonáva v Ozbrojených silách SR svoje zamestnanie. Služobný pomer je určitý druh povolania, zamestnania a vykazuje aj znaky závislej činnosti, ktorú vykonáva zamestnanec pre zamestnávateľa: výkon služby osobne konkrétnym profesionálnym vojakom pre SR, výkon štátnej služby, podľa pokynov vedúceho služobného úradu a veliteľa, výkon štátnej služby v mene SR, výkon štátnej služby odplatne za dohodnutý služobný

plat, výkon štátnej služby vo vopred určenom služobnom čase, výkon štátnej služby na náklady SR ako zamestnávateľa, výkon štátnej služby prostriedkami SR, vybavením a majetkom štátu, výkon štátnej služby na zodpovednosť SR ako zamestnávateľa, výkon štátnej služby pozostávajúci z prevažne sa opakujúcich činností vyplývajúcich z funkcie. Žalovaný argumentuje, že žalobca skutkový stav veci nesprávne kvalifikuje ako vzťah správneho orgánu a účastníka správneho konania a poukazuje na to, že určené ustanovenia Zákonníka práce sa vo vzťahu k profesionálnym vojakom použijú primerane tak, ako to ukladá § 191 zákona č. 346/2005 Z.z. a to aj preto, že zákon č. 346/2005 Z. z. neupravoval osobitne kategóriu niektorých vzťahov vyplývajúcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. A keďže služobný pomer profesionálneho vojaka je „druhom“ zamestnaneckého pomeru, zákon č. 346/2005 Z.z. využil odkaz na Zákonník práce pre danú kategóriu vzťahov v rámci služobného pomeru profesionálneho vojaka. Podľa názoru žalovaného aj takýto odkaz na Zákonník práce a použitie jeho ustanovení je dôkazom toho, že služobný pomer profesionálneho vojaka je vo svojej podstate obdobou zamestnaneckého, resp. štátnozamestnaneckého pomeru a nie je vzťahom správneho orgánu a účastníka správneho konania.

9. Ďalšie vyjadrenia strán sporu k odvolaciemu konaniu podané neboli.

10. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je dôvodné.

11. V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne z neho vyvodil právne závery a vo veci aj správne rozhodol, pričom odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku v plnom rozsahu stotožňuje.

12. Z hľadiska skutkového stavu veci vychádzal odvolací súd zo zistení súdu prvej inštancie a pre danú vec považoval za rozhodujúce, že žalobca pôsobil v ozbrojených silách Slovenskej republiky ako profesionálny vojak v služobnom pomere, pričom do rozhodnutia ministra obrany personálnym rozkazom č. V - 40 z 31.7.2006 bol dočasne vyčlenený na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva. Predmetným personálnym rozkazom bolo jeho dočasné vyčlenenie ukončené a žalobca bol premiestnený do podriadenosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl SR. Na základe žalovaným podaného rozkladu rozhodol minister obrany rozhodnutím č. VS100-955-8/2006 z 4.9.2006 tak, že rozklad zamietol a personálny rozkaz č. V - 40 z 31.7.2006 potvrdil. Na toto personálne rozhodnutie nadväzovali ďalšie personálne rozkazy riaditeľa personálneho úradu a to č. 6204 z 1.8.2006, ktorým bol žalobca zaradený do zálohy pre prechodne nezaradených vojakov, č. 8045 z 3.10.2006, ktorým bol ustanovený do funkcie vedúci starší dôstojník Odboru prípravy na zastúpenie vo veliteľstvách NATO Personálneho úradu Štábu personálneho manažmentu Generálneho štábu ozbrojených síl SR, č. 9431 z 7.12.2006, ktorým bol žalobca z dovtedajšej funkcie odvolaný a od 1.1.2007 ustanovený do funkcie vedúci starší dôstojník riaditeľstva Personálneho úradu Štábu personálneho manažmentu Generálneho štábu ozbrojených síl SR. Ku dňu 28.8.2007 bol žalobca na jeho vlastnú žiadosť personálnym rozkazom riaditeľa Personálneho úradu č. 4027 z 26.7.2007 prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. Rozhodnutie ministra obrany SR č. VS100-955-8/2006 z 4.9.2006, jeho personálny rozkazom č. V - 40 z 31.7.2006, ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/404/2006 - 59 zo dňa 26.8.2008, ktorým tento súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. VS100-955-8/2006 z 4.9.2006, a ktorým potvrdil personálny rozkaz ministra obrany SR č. V - 40 z 31.7.2006, Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 1 Sžo/254/2008 z 20.10.2009 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR skonštatoval, že služobný orgán sa v správnom konaní dopustil procesných pochybení, keď bol povinný dôsledne aplikovať príslušné zákonné ustanovenia Správneho poriadku (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní), ako aj pochybení pri aplikovaní relevantných ustanovení zákona č. 346/2005 Z.z. a teda preskúmané rozhodnutia neboli v súlade so zákonom. Ku konečnému rozhodnutiu však nedošlo, pretože žalobca bol na vlastnú žiadosť prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka.

13. V súdnej veci sa žalobca uplatnených nárokov domáha za nezákonné rozhodnutie a za úkony služobných funkcionárov voči jeho osobe ako príslušníkovi ozbrojených síl SR (profesionálnemu vojakovi), spojených so zmenou služobného pomeru žalobcu. Súd prvej inštancie svoj zamietavý záver o žalobe žalobcu odôvodnil tým, že v prípade, kedy ku škode a nemajetkovej ujme dôjde v dôsledku

nezákonného rozhodnutia vydaného vo veci služobného pomeru, resp. nesprávneho úradného postupu služobných funkcionárov, nie je možné zákon č. 514/2003 Z. z. aplikovať.

14. Právna úprava služobného pomeru profesionálnych vojakov v zákone č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky tento právny vzťah komplexne rieši. Aj keď právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sú vzťahmi profesionálneho vojaka k Slovenskej republike, citovaný zákon nikde neustanovuje, že v prípade služobného pomeru profesionálneho vojaka ide o výkon štátnej moci ako druhu verejnej moci. Pre aplikáciu zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci však musí ísť o výkon štátnej - verejnej moci, pri splnení ďalších obligatórnych podmienok vymedzených týmto zákonom. Predmetom právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z. z. je úprava zodpovednostných vzťahov, ktorých základom je chybné rozhodnutie alebo postup pri výkone suverénnej štátnej moci, pre uplatnenie ktorej je charakteristický vzťah nadriadenosti a podriadenosti zúčastnených subjektov týchto právnych vzťahov a je vylúčené postupovať podľa tohto zákona pri posudzovaní zodpovednosti vyplývajúcej z individuálneho služobne - právneho vzťahu charakterizovaného vzájomnou rovnosťou jeho účastníkov. Podľa uznesenia Ústavného súdu Českej a Slovenskej federatívnej republiky sp. zn. I. ÚS 191/92 z 9.6.1992 je verejnou mocou taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach a povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu. Verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov moci zákonodarnej, výkonnej a súdnej a za určitých podmienok ju môže vykonávať aj prostredníctvom ďalších subjektov. Kritériom pre určenie, či iný subjekt koná ako orgán verejnej moci je skutočnosť, či konkrétny subjekt rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné, či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať. V zmysle uvedeného potom o výkon verejnej moci nejde tam, kde štát nevystupuje v tzv. vrchnostenskej pozícii, ale vstupuje do právneho vzťahu ako účastník rovný s druhým účastníkom právneho vzťahu, teda neuplatňuje v ňom svoju suverenitu a podľa § 21 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka má v takomto vzťahu štát charakter právnickej osoby. Za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti vyplývajúcej z takéhoto vzťahu štát zodpovedá podľa všeobecných predpisov, ako za škodu spôsobenú mimo rámca výkonu verejnej moci konaním, s ktorým zákon spája objektívnu zodpovednosť. Služobný vzťah profesionálneho vojaka je svojou podstatou vzťahom zamestnaneckým s určitými modifikáciami a tento charakter nemôže poprieť ani ustanovenie § 81 a nasl. zákona č. 346/2005 Z. z., podľa ktorého sa na konanie vo veciach služobného pomeru vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy sa odvíja od rozhodnutí ministra obrany SR o ukončení jeho dočasného vyčlenenia na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva a jeho premiestnenia do podriadenosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl SR, ktoré aj keď boli vydané v rámci správneho konania, neboli rozhodnutiami, pri ktorých služobný úrad voči žalobcovi konal ako orgán verejnej moci. Konal, ako zástupca protistrany služobného právneho vzťahu žalobcu, ktorého obsah, teda práva a povinnosti sú vymedzené zákonom č. 346/2005 Z. z.. Služobný úrad rozhodoval o individuálnych právach a povinnostiach žalobcu vyplývajúcich zo služobného pomeru žalobcu spojených so zmenou služobného pomeru žalobcu a v danom prípade mal potom štát reprezentovaný služobným úradom postavenie súkromnoprávneho subjektu pri výkone práv a povinností vyplývajúcich zo služobného vzťahu, ako špecifického zamestnaneckého vzťahu, na ktorý sa pôsobnosť zákona č. 514/2003 Z. z. nevzťahuje.

15. Z uvedeného pre danú vec vyplýva, že obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybníť vo výroku vyjadrenú vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 odsek 1,2 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 CSP. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 odsek 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).